

ljivo preziranje svojega nasprotnika, temuč ondi, kjer je neustrašljivost, junaški pogum, vztrajnost in zaupanje v srečen izid započetega boja.

Trdnjavo Port Artur, o katerej se je zaradi njenih orjaških in jako pripravnih utrdb trdilo, da je nepremagljiva, so Japonci skoraj že popolnoma zavzeli. Poveljnik posadke, general Stössel se sicer jako junaško brani, toda konečno bode vendar omagal in Japonci se bojo polastili te „pedi zemlje“, kjer so Rusi mislili biti vekovečno gospodarji. Veliko tisoč in tisoč Japoncev je že našlo smrt pred portarturškimi utrdbami in na tisoče jih še bo, pa japonski vojaki grejo radi v smrt, samo da se ostalim tovarišem posreči priti preko njihovih trupel v trdnjavo Port Artur, katero njim je njihov ljubljani cesar zaukazal za vsako ceno priboriti. Vsak posamezen japonski vojak je junak, kakoršnih ima le redko kaka armada.

Na severnem bojišču v Mandžuriji je bojno orožje za nekaj časa mirovalo, zadnje dni pa sta se sovražnika zopet krepkeje sprijela in bila je že več jako krvavih bitk — posebno okoli Liaojanga, — v katerih je padlo na tisoče vojakov. Morda se vrši, ravno ko to pišemo, velika odločilna bitka, o katerej bodemo našim čitateljem prihodnjič obširneje poročali.

Spodnje-štajerske novice.

Lastno ženo umoril. Dne 20. avgusta našli so na železnični progi med Ptujem in Mošganjci truplo 23 letne kmetice Marije Šegula iz Dornove pri Ptuju. Akoravno se je mož umorjene ženske takoj drugo jutro prijel v Ptuj in tukaj pripovedal, da mu je iz romanja gredočo ženo vlak povozil in je za ranjko tukaj tudi naročil železen nagrobni križ, vendar se je med ljudstvom vzbudil sum, da je ženo najbrž sam umoril, ker se je znalo, da sta dva zakonska živela v vednem prepiru. In res se je dognalo sledeče: Posestnik Ožbolt Šegula, p. d. Kralj, v Dornovi pri Ptuju bil je jako zanižni zapravljivec. Prodal je od hiše, oziroma posestva, kar se je dalo. Ko je slednjič vendarle sprevidel, da zna na ta način vso posestvo iti rakom žvižgat, dal je še svojo polovico posestva na svojo ženo prepisati. Ko mu pa nato nihče ni hotel več upati, ga je začelo grevati, da se je posestvu odpovedal. Vsled tega je imel do svoje žene vedno večjo mržnjo in začel je premišljevati, kako da bi se je iznebil. Posvetoval se je v tej zadevi s žnidarjem Alojzijem Muršičem iz Dornove. Že dne 7. avgusta sta sklenila imenovano žensko umoriti, kar sta v noči od 19. do 20. avg. tudi storila. 19. avg. povabil je Šegula svojega tovariša, naj pride zvečer k njemu, da bodeta svoj sklep izpeljala. Ko prideta v spalnico nesrečne žrtve, sta ji nemudoma okoli vratu zadržnila jermen, ko se sirota še dobro zavedla ni. Nato sta jo vlekla v lojpo ali vežo (Vorhaus), kjer sta imela za svojo krvavo delo že vse „pripravljeno.“ Glavo sta ji položila čez škaf, kamor sta kri vlovila.

Najpreje jo je udaril mož trikrat s sekuro po glavi, in da bi bilo delo še bolj popolnič storjeno, je še Muršič enkrat udaril. Kri sta pustila v škaf odteči, katerega sta potem v Pesnico izpraznila, posodo razbila ter kose posebič v vodo pometala, da bi na ta način sled dobro zakrila. Tudi doma sta pridno vsak krvav madež odstranila, nato pa si (kakor na kakem furovžu) z jedjo in šnopsom postregla ter se medtem posvetovala, kaj je z mrtvim truplom storiti. Krojač Muršič je predlagal, da bi mrtvo truplo v uto za slamo položila ter uto užgala, da bi vse skupaj zgorelo. Temu pa Šegula ni privolil, ker se je za svojo hišo bal, ki stoji v bližini. Zdaj je Muršič nasvetoval, mrtvo na železnični tir položiti, naj jo vlak razmečka. Sklenjeno, storjeno. Izslekla sta umorjeni krvava oblačila, oblekla jo v praznična, zvezala ji roke in noge skupaj ter nesla na drogu kakor zaklanega prašiča na železnično cesto, kjer sta ji odvzela vezi, vtaknila v žep okoli 5 kron denarja ter jo položila na tir (šine) ravno ko je prihajal brzovlak. Na ta način sta se mislila proti vsakemu sumu okovariti. Muršič se je podal nato k svoji ljubici, da bi ta v slučaju zasledovanja zamogla pričati, da je bil dotično noč pri njej, Šegula pa je spravil krvava oblačila v vrečo (žakelj) ter vse skupaj v Pesnico vrgel. Vlak je zdrobil (oziroma porezal) mrtvemu truplu samo roke in noge; glava ni prišla pod kolesa. Sekirini udarci na glavi in pa pomanjkanje krvavih sledi na tiru so bili vzrok suma, ki se je takoj polastil sodnijske komisije ter letel v prvi vrsti na moža umorjene ženske. Po dolgem izpraševanju je zverinski človek konečno svojo hudodelstvo žandarjem obstal, ki so ga nato seveda takoj uklenili ter z vrednim tovarišem njegovim, že večkrat kaznovanim krojačem Muršičem, ces. kr. okrajni sodnji v Ptuju izročili.

Telegram: Alojzij Muršič, ki je Šeguli pomagal njegovo ženo umoriti, je baje bil sotrudnik „Domovine.“

Javno vprašanje. Slavnemu ces. kr. okrajnemu glavarstvu v Ptuju se stavi uljudno javno vprašanje, ali smejo duhovniki od svojih faranov terjati oziroma beračiti vinskega mošta in zrnja?

Mnogo kmetov.

Kranjski pankert ali kakor se ta gnjusad sama imenuje „Slovenski Štajerc“ se je koj hitro v začetku svojega obstanka v pravi luči pokazal. Pisač te cunje namreč blati v svoji 2. številki moža, ki je nehvaležneža pred kratkimi leti rešil iz sile in bede, ko je bil dotičnik od leskovškega konzuma iz službe Odpuščen ter iskal pomoči in rešitve iz njegovega žalostnega položaja. S povzdignjenimi rokami je takrat presil ptujskega župana, gospoda Ornig-a — zaupajoč v njegovo človekoljubje, sočutje in milosrčnost, — da bi mu blagovolil iz hude zadrege do kruha pomagati. G. Ornig je to prošnjo uslišal ter priskrbel zaslužek prosilcu kakor tudi njegovi ženi. Ko pa je to človeče kljub neprestanemu opominjevanju vedno bolj in bolj pijančevalo ter se slednjič popolnič šnopsu udalo, ni drugega kazalo, kakor mu službo odvzeti. Z ozirom na njegovo nedolžno družino se mu je pri odhodu

dalo še spričevalo, kakoršnega si ta pijanc nikakor ni zaslužil, in sicer iz gole milosrčnosti, da bi to izgubljeno človeče vsaj še zamoglo kje službo dobiti, da bi mu ne bilo treba z nedolžno družino vred gladu poginiti. Gospod Ornig, kateremu se tolikrat od gotovih nesramnih in lažnjivih obrekovalcev podtikuje, da je le Nemcem naklonjen in da le te podpira, je toraj tega človeka prav iz krščanske ljubezni do bližnjega sprejel v službo, ki mu je zagotovila primeroma dobro eksistenco, akoravno je g. Ornig-u bilo znano, da je prosilec rojen Kranjc, „vnet“ Slovenec in da je služboval pri klerikalnem konzumu. Prava milosrčnost pač ne gleda na politično mišljenje pomoči potrebnih revežev, temuč vidi v vsakem človeku le „svojega bližnjega“. Da je pregovor „nehvaležnost je plačilo sveta“ resničen, pokazalo se je tudi tukaj kaj jasno. To človeče pa bode zamoglo svojemu nekdanjemu dobrotniku čast ravno tako malo prikrajšati in našemu listu škodovati, kakor se je to posrečilo drugim obrekovalcem in lažnjivcem, akoravno si na vse kriplje prizadeva. Gospodar, Fihpos in celjska žaba so si svoje strupene zobe že dobro skrhali in kranjskemu pankertu se bode ta pokus pa še slabše obnesel, akoravno si je poiskal v drugi deželi zasedo, iz katere misli napadati poštene može, korporacije in podjetja. Pisaču kranjskega pankerta je šnops itak že do dobrega možgani zmešal in kranjska borovička bode pripomogla, da pride ta reva tem hitreje s predzadnje postaje svojega grešnega življenja v Kamniku na svojo zadnjo postajo *Feldhof* pri Gradcu, toda brez „Retour-Karte“. Konečno še pripomnimo, da se pameten človek za nesramno zraven pa še neumno čvekanje omenjenega pisuna ravno toliko briga, kakor mesec, kadar pes v njega laja.

Volilcem mariborškega volilnega okraja! Naznačili smo že v prejšnji števiki našega lista, da je v mariborškem volilnem okraju, ki obsega sodnijske okraje Arvež, Slov. Bistrica, Čmurek, Ivnik, Maribor, Marnberg in Radgona, za prihodnje deželnozborske volitve v IV. kuriji napredna stranka nastavila za kandidata gospoda **Albert Stiger**, župana, načelnika okrajnega zastopa, posestnika in trgovca v Slovenski Bistrici. Mi vsem volilcem tega kandidata najtopleje priporočamo, kajti ta mož bode svoje poslaniške dolžnosti na vsak način zvesto in vestno izpolnjeval, za kar nam jamči že njegovo ime, njegov brezmadežen značaj. Gospod Stiger dobro pozna težnje priproste ljudstva, katere ga spoštuje in čišla, kjerkoli je temu osebno znan. On je izgleden gospodar v svoji lastni hiši, izvršten ekonom na svojih zemljiščih, pa je tudi jako skrben gospodar okraju, kateremu je načelnik. Veliko se je v slovenje-bistriškem okraju na bolje obrnilo, odkar mu je na čelu sedanji velezaslužni gospodar. Mnogo lepih okrajnih cest tega okraja, ki so bile pred Stigerjevim gospodarstvom zapuščene in zanemarjene ter bolj gorskim kolovozom kakor okrajni cesti podobne, dovolj jasno priča o skrbi za delavnosti sedanjega okrajnega načelnika. Ime g. Stiger-ja pa je znano tudi izven naše države; celo na

Francoskem slovi zaradi njegove iznajdbe praktičnega in vspešnega streljanja zoper točo. Sploh se mora ta mož v gospodarstvenem oziru prištevati med perve veljake — strokovnjake. Poljedelstvo, vinogradstvo, živinoreja — sploh kmetijstvo — mu ni samo teoretično znano, temuč on ima obširno prakso vsled dolgoletne lastne izkušnje in pa iz potovanj po drugih v kmetijskem oziru jako razvitih deželah, kjer se kmetom in delalcem mnogo bolje godi, nego pri nas. S zaupanjem volite enoglasno g. Stiger-ja ter bodite prepričani, da bode se ta mož krepko potegoval za Vaše pravice ter si vestno prizadeval k vzboljšanju Vašega slabega položaja pripomoči. Na glasovnici vsakega napredno mislečega volilca naj bode toraj zapisano ime **Albert Stiger**.

„**Mladič iz Žič**“ brez perja ptič, ne zna nič in je dosedaj nič, ki zasluži še od očeta bič, — ta mladič se je zopet oglasil v „Domovini.“ Ker se drugače ne more znašati nad dopisnikom našega sestavka: „Nekaj za juriste“, pa izkorišča neko tiskovno pomoto, katere pa dopisnik ni zakrivil. Stavcu, ki ima opraviti tudi z uradnim listom, v katerem kar mrgoli uradnih izrazov, pač ni zameriti, ako se mu nameri, da stavi namesto najvišje sodišče (ali najvišji sodni dvor) **u p r a v n o s o d i š č e**. Bóg žegnaj žičkemu mladiču to lečo! — Le ljudje najnižje vrste poslužujejo se takih sredstev, in le potuhnjenci, vohuni in onemogli obrekovalci izkoriščajo nebstvene in neznatne pomote svojih nasprotnikov, če jim mislijo do živega priti, toda taki poskusi sramotijo njih same, ako še sploh kaj sramu imajo! — Da g. C. iz Loč z našim dopisom ne stoji v dotiki, naj bode „mladiču iz Žič“ povedano, če pa ne verjame, tedaj se mu zna to odločneje dotrobiti ali „za uho zapisati“. — General Kamjekura.

V Muro skočil ter utonil je na Cvenu 66 letni trgovec z usnjem, Matija Skerlec iz Ljutomera. Brodnik je sicer to videl, toda ko je Skerlecu prihitel na pomoč in ga iz vode potegnil, je bil isti že mrtev. Domači prepiri so baje bili vzrok samomora.

Umor pri Mariboru. V nedeljo dne 21. avgusta t. l. zvečer zgodil se je blizu Maribora pri takozvanem Gangelsbacher-jevem mlinu grozen umor. Druzega dne je namreč nek mož našel tamkaj čisto nago žensko truplo. Oblačila so visela ob grmovju tik Drave rastočem. Obrežje je tamkaj jako strmo in morilec je najbrž mislil, da bo mrtvo truplo lahko v vodo skotalo, a v temi ni zapazil, da je na bregu obviselo. Po neumornem iskanju in izpraševanju policije in žandarmerije se je slednjič posrečilo dognati, da je umorjena ženska neka kuharica z imenom Antonija **P o z e b**, rojena leta 1869 v **S k o m r u**, okraj Konjice, mati 5letnega nezakonskega sinčka. Po neprestanem poizvedovanju se je dognalo, da je prejšnjega dne pila z nekim „po štajersko oblečenim“ možkim v dveh gostilnicah blizu Maribora in naslednje — že v noči — še v Kamnici. Po popisu osebe zasledili so morilca; ta je neki Anton **M a j c e n**, doma iz Podvinc pri Ptuj, star 39 let, oženjen, ki pa živi ločen od svoje žene. Akoravno trdovratno taji to

zločinstvo, vendar se je nabralo zoper njega toliko obtožujočega gradiva, da se ne bode mogel izviti. — Pogreba umorjene ženske udeležila se je ogromna množina ljudstva, ki je vsled neke govorice mislilo, da bode tudi morilec navzoč, kar pa se seveda ni uresničilo.

Mlad razbojnik. Pri Šmarjeti blizo Rimskih toplic je čakal pretečeni teden 16 letni čevljarski sin Rudolf Brina na Franc-a Majcen-a, krčmarjevega sina iz Globokega. Ko poslednji nič hudega sluteč pride po cesti, se Brina vrže iz skrivališča na njega ter z glavo slabotnega dečka tako dolgo ob kamenje bije, dokler Majcen zavest ne izgubi. Nato ga vleče divjak po strmem bregu dol k Savinji ter ga misli v vodo vreči. K sreči pa je prišel slučajno en žandarm tod mimo ter takoj zapazil zločinstvo. Brina se je spustil v beg, toda na kolodvoru v Rimskih toplicah, kjer se je hotel žandarju skriti, ga je ta zasačil ter okrajnemu sodišču v Laškem trgu izročil.

Življenje rešil je 18. avgusta uradnik Jožef Peitler iz Krškega pekovskemu pomočniku Franc Kostanjšek-u, ko se je ta šel blizo Vidma v Savo kopat, pa je prišel v vrtinec, ki ga je potegnil v globočino. Na bregu stala sta neka stareja ženska in en šolar, ki sta nesrečo zapazila ter začela na pomoč klicati. Peitler je bil urno na mestu, izlekel se je za silo ter skočil za utopljenecem, katerega je z velikim naporom nezavestnega na suho spravil. Posrečilo se je kmalo ga spet oživiti. Dohiteli zdravnik dr. Janez Kaisersberger iz Krškega je ponesrečenca nato velel v krško bolnišnico prepeljati.

Dva delavca sta se zadušila pri kopanju novega studenca na posestvu občinskega predstojnika Franc Medvedec-a v Kapeli pri Brežicah. Bila sta delavca Anton Stingl in Jožef Fresl, doma iz Samobora na Hrvatskem.

Koroške novice.

Odgovor „Mir“ u. Prejeli smo sledeče pismo: „Libuče, dne 29. avgusta 1904. Dragi mi „Štajerci“! „Mir“ se me je v števil. 32 spomnil in napadel kakor popadljiv pes. Kaj je „Mirovcem“ mar, da sem ubog rokodelce, saj jim nisem krajcarja dolžen in ga bi mi tudi ne dali zastonj? Ako je moja tabla nemška in ste tako zabiti, da napisa ne razumete, tedaj idite pa kam drugam po svoje pantofelne! Meni je malo za Vas; jaz dobim dela dovolj od drugih ljudi, za katere imam tudi tablo, kakor to sami pravite. Le spomnite se me še kedaj v Vašem listu, jako prijetno mi bo, ko bom Vas po gobcih nazaj oklestil. G. Gradischnik, čevljar.

Strelna udarila je dne 20. avgusta v gospodarsko poslopje posestnika Šmolinar-ja v Arijah ter isto užgala. To kakor sosednja poslopja so do tal zgorela in v njih tudi nekaj živine. — Istega dne je užgala strelna hlev Hanibaura v Sokovi. — Blizo železniške postaje „Paternion-Feistritz“ je ravno ta dan strelna udarila v Lak-

nerjev mlin. Mlin je pogorel in v ognju je našla smrt tudi ondi stanujoč revček Šimon Rogi, katerega so navadno ljudje imenovali „Mühltockerle“.

Vzgleden fajmošter je Alojz Vana v Sirnici. Dne 24. aprila je hotel pri seji okrajnega šolskega sveta gledé snaženja šolskih prostorov nepostaviti komandirati, za česar sta se z ondotnim g. nadučiteljem Franc Morokutti-jem sprla. V jezi je rekel nadučitelj fajmoštru: „Viste lažnjive in tudi druge k laži zapeljujete.“ Ko je fajmošter na te besede opozoril posestnika Jurija Lechner-ja, da bode moral o tem nadučiteljevemu izrazu pričati, mu Lechner hladnokrvno odgovori: „Za Vas jaz ne pričujem, ker je resnica, da ste lažnjivec in potuhnenec.“ Nato je Vana po dr. Brejcu vložil tožbo pri okrajni sodnji v Feldkirchnu zoper Morokutti-ja in Lechner-ja, ki pa sta bila popolnoma oproščena, ker sta po svojem zagovorniku dr. Maksu Messiner-ju resnico svoje trditve dokazala in sicer skozi več slučajev — ne samo iz enega. Vana je rekuriral nato na deželno sodnijo, katero pa je Morokutti-jevo in Lechner-jevo izjavo zopet spoznalo za resnično, namreč da je Vana lažnjivec. O Vana, Vana, wanen kunnt' ma! — „Brztg.“

Vlak je povozil blizo Pontabla nekega italijanskega vojaka, ko je hotel na svoje stariše nasloviti pismo v poštni voz vreči. Ob naši meji deluje sedaj italijansko vojaštvo šance in polaga mine, da bi se v slučaju vojske avstrijskim vojakom zabranil prestop laške meje. Vojaki delajo te obrambe na strminah ob železnični progi Pontabel — Ciuzaforte, kjer vozijo toraj sedaj vlaki iz previdnosti pred naravnimi kotajočimi pečinami jako počasno. Ta okoliščina je napeljala dotičnega vojaka na misel, da bi znal svoje pismo kar na peljajoč vlak oddati, toda revež je prišel pod njega in kolesa so ga na koso razmečkala.

Pri kopanju studenca zasut bil je dne 12. avgusta t. l. v Suhi pri Beljaku delavec Tomaž Karitnik. Mož je kopal na vrtu neke vile studenca in je prišel že 13 metrov globoko, ko se je omenjenega dne udrla zemlja ter nesrečneža zasula. Na pomoč so prihiteli huzarji iz Jezernice, kjer imajo sedaj vojaške vaje. Kopali so noč in dan, pa šele noči od 14. na 15. avgusta so prišli do zasutega reveža, ki je seveda že bil mrtev. Karitnik je nesrečo baje sam zakrivil, ker je naredil slab beton (mešanico cementa s gramožem ali šodrom).

Za pogorelce v Šmohorju je vlada dovolila nabiranje milodarov po celi avstrijski državi. Iz dna srca želimo po ognju tako hudo prizadetim nesrečnežem da bi ta nabira imela prav povoljnega vspeha; vsi avstrijski državljani, negledé ali je s te ali iz druge dežele, negledé ali govori ta ali uni jezik, naj bi pomagali po svojih močeh lajšati revšino in obupanje teh revežev. Zlato se v ognju čisti, pravi praviatelj pa se v nesreči spozna.